

ЛІДЕРСТВО НІМЕЧЧИНИ В ЄС

Анотація. Європейська політика Німеччини значною мірою визначалася наступністю, незважаючи на те, що вона набула більш прагматичного характеру за останні 10–15 років. Німеччина залишається впливовою країною на міжнародній арені. Автор робить акцент на значенні Європейського Союзу для Німеччини, де, використовуючи свою впливовість, вона успішно формує його політику відповідно до своїх потреб, що надає можливість активно просувати національні інтереси в сучасному глобалізованому світі.

Ключові слова: європейська політика, економічний та політичний лідер, гегемон, інтеграція.

Abstract. Germany's European policy was largely determined by continuity, despite the fact that it has become more pragmatic in the last 10-15 years. Today, Germany is a very influential country in the international arena. The author emphasizes the importance of the European Union for Germany, because how membership in the European Union strengthens Germany's ability to operate in today's globalized world, and how a country uses its weight in trying to shape the EU and its policies according to its needs.

Keywords: European politics, economic and political leader, hegemon, integration.

Німеччина має велику історію. Як держава в сучасному розумінні, вона формується з 1871 р. Незважаючи на злети і падіння, світові війни, нелюдську диктатуру націонал-соціалістів та поділ на тривалий поділ на дві держави у другій половині ХХ ст., Федеративна Республіка Німеччина зуміла стати провідною країною світу та могутнім лідером у Європейському Союзі.

Розуміння європейської політики Німеччини вимагає ознайомлення з її основними керівними параметрами. На перший погляд, багато політичних рішень можуть виглядати імпровізованими та спеціальними за своєю суттю, прийнятими з метою позитивного впливу на результат місцевих виборів в одній або кількох із 16 земель Федеративної Республіки (які не синхронізовані між собою) та загальних – до німецького парламенту. Насправді більшість державних заходів є реалізацією стратегічних міркувань та концепцій щодо ролі в ЄС та ролі Німеччини на континенті. [1]

Система спільних обов'язків та повноважень вимагає від багаторівневої влади Німеччини тісної координації у всіх напрямках розбудови держави як на внутрішній, так і зовнішній арені.

Система спільних повноважень місцевих органів влади, за відсутності єдиного потужного центру, знаходить відображення у відповідальному ставленні до проведення адміністративних реформ.

Стабільність німецької демократії значною мірою базується на стабільності партійної системи. Недаремно політичну систему ФРН часто називають «партійною демократією». Німецькі партії є важливими інститутами демократії. Їх діяльність регулюється Основним законом і Законом про партії. Головні права, демократична форма правління, федеральна держава та соціальна

держава мають «вічний» характер. Це означає, що їх не повинно торкатися ні зміна Основного закону, ні нова конституція в майбутньому.

Правовою основою спільного життя в Німеччині є Основний закон. У ст. 1 зазначається: «Людська гідність недоторкана. Обов'язок усієї державної влади – поважати та захищати їх». До гарантованих основних прав також належать свобода думки, інформації та свобода преси (ст. 5), рівність людей перед законом (ст. 3) та свобода релігії (ст. 4), свобода об'єднань (ст. 9), право вільного вибору професії, робочого місця та навчального закладу (ст. 12) та захист від політичного переслідування (ст. 16a). Також законом задекларовано верховенство права у державі, її федеративний устрій, розподіл влади між центральними та місцевими органами влади і, що важливо, гарантується дотримання принципу соціальної справедливості для забезпечення гідних умов життя у разі вимушеного безробіття, втрати працездатності від хвороби чи за віком [2].

Як країна з найсильнішою економікою в ЄС, Німеччина несе особливу відповідальність за успішність соціально-економічного розвитку європейського товариства.

Як показав досвід фінансової кризи 2008–2009 рр., економіка ФРН залишається в Європі найпотужнішою, стійкою та конкурентоспроможною. Її основу складають приватні підприємницькі ініціативи та ефективна комерціалізація науково-технічних розробок. Просування у цих найважливіших напрямках забезпечується за допомогою паритетної участі у фінансуванні перспективних науково-дослідних проектів [3].

Серед членів ЄС ФРН має найбільші конкурентні переваги практично у всіх найважливіших галузях економіки, зокрема й в автомобілебудуванні, авіабудуванні, електротехніці і виробництві медичної техніки, спеціального обладнання і транспортних засобів, хімічної і фармацевтичної промисловості, верстатобудуванні, виробництві сільгосптехніки, обладнання для харчової промисловості, двигунів і приводів, різних апаратів і вимірювальних приладів.

Починаючи з 1990-х рр., Німеччина з населенням 83 млн осіб протягом багатьох років була світовим лідером за абсолютним грошовим обчисленням обсягу експорту. Держави Єврозони давно закликають Німеччину вжити заходів для стимулювання внутрішнього попиту через зниження податків, підвищення зарплат, що сприяло б зростанню товарообігу між країнами. Однак наразі ці заклики не знаходять підтримки у німецьких політиків.

Німецька культура формувалася протягом всієї багатої історії: з часів Римської імперії, у складі інших держав, а з останньої третини XIX ст. у власній. Люди, мова та традиції – це те, що робить німецьку культуру унікальною.

Німеччина відома як країна поетів, мислителів, геніальних митців. Німецькі спортсмени неодноразово приносили перемоги своїй країні, що підкреслювало і доповнювало її політичне та економічне лідерство в ЄС.

Поза загальними рамками зовнішньої та європейської політики Німеччини існують більш конкретні цілі для процесу європейської інтеграції. Мета

«наднаціоналізації» через комунізацію політики ЄС та структурування Європи за федеральними принципами, за дотримання субсидіарності, домінувала у німецькому мисленні ще до утворення Європейського Союзу. Посилення інституцій ЄС (насамперед Європейського парламенту) та розширення більшості голосів на інші сфери політики в Раді Європейського Союзу є невід'ємною частиною цієї позиції.

Європеїзація, однак, не є односторонньою «вулицею». Саме Німеччина формує, впливає і, за рішенням Конституційного суду, обмежує розвиток політики Європейського Союзу. Дизайн єдиного ринку та режим конкуренції стали першими прикладами успішного «завантаження» німецьких інтересів до Європейського Союзу. Німецькі ідеї щодо демократизації європейського законодавства мали вирішальне значення для посилення ролі Європарламенту як співзаконодавця разом із Європейською Радою. На цей процес вплинуло запровадження процедури спільного прийняття рішень (Маастрихтський договір) і, згодом, звичайної законодавчої процедури (Лісабонський договір) [4].

Здатність Німеччини формувати політичну систему Європейського Союзу виявилась у Спільній зовнішній політиці та політиці безпеки.

Робота Німеччини у галузі запобігання кризам, стабілізації, постконфліктного миробудування та гуманітарної допомоги також є частиною її політики миру та безпеки. Зараз Німеччина є одним із найбільших донорів гуманітарної допомоги у всьому світі та піонером у галузі попередження, посередництва та стабілізації громадянської кризи.

Зовнішня політика Німеччини сприяє зміцненню демократії, верховенства права та прав людини у всьому світі. Німеччина підтримує ці принципи не лише з переконання, але й тому, що це відповідає її зовнішньополітичним інтересам. Мир, безпека, стабільність та сталий розвиток можуть панувати в довгостроковій перспективі лише тоді, коли застосовуються демократичні принципи і принципи верховенства права та дотримуються права людини [5].

Німеччина просуває зобов'язуючі правила та ефективні багатосторонні інституції, що сприяють упорядкованій та тісній співпраці у світі, що стає дедалі більше взаємопов'язаним. Оскільки Німеччина одна з найбільш інтегрованих країн до світового товариства, стійкий міжнародний порядок, заснований на чітких, непорушних правилах, відповідає її власним зовнішньополітичним інтересам [6].

Виходячи з викладеного матеріалу лідерство Німеччини має підґрунтя, а тому виправдане. З моменту її об'єднання країна довела, що з «миролюбною» дипломатією також можна досягнути першості, використовуючи політичні, економічні та культурні засоби впливу. Вивчення минулого Німеччини дає нам можливість аналізувати процес становлення німецької нації та її пріоритетів: безумовної прихильності до людської гідності, свободи, верховенства права та демократії, прагнення до міжнародного порядку, заснованому на універсальних нормах.

Джерела та література

1. Katrin Böttger / Mathias Jopp. Fundamentals of German European Policy. 2017. URL: <http://iep-berlin.de/wp-content/uploads/2017/10/GEPS-01-17-Fundamentals-of-German-European-Policy.pdf>
2. Basic Law for the Federal Republic of Germany. URL: <https://www.btg-bestellservice.de/pdf/80201000.pdf>
3. Europe 2020 targets: statistics and indicators for Germany. URL: https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/economic-and-fiscal-policy-coordination/eu-economic-governance-monitoring-prevention-correction/european-semester/european-semester-your-country/germany/europe-2020-targets-statistics-and-indicators-germany_en
4. Jamet et al. Das deutsch-französische Krisenmanagement in der Eurozone', in C. Demesmay et al (eds.) Die Konsenswerkstatt: Deutsch-französische Kommunikations- und Entscheidungsprozesse in der EuropaPolitik, Baden-Baden. Nomos. 2013. P. 23–45.
5. Marsh, D. The Euro: The Politics of the New Global Currency, New Heaven, Yale University Press. 2009.
6. Schäuble W. The State of Europe – What governance is needed in the European Union? Hertie School of Governance, Berlin, May 27. 2014. URL: <http://www.bundesfinanzministerium.de/Content/EN/Reden/2014/2014-05-27-rede-hertie-school.html>
7. Schild J. Leadership in Hard Times: Germany, France, and the Management of the Eurozone crisis', German Politics and Society, 2013. 106(31), P. 24–47.

Авдюшкіна Інна

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

НЕЛЕГАЛЬНА МІГРАЦІЯ ЯК ДЕСТАБІЛІЗУЮЧИЙ ФАКТОР В ЄС

Анотація. Розглянуто проблему сучасної міграційної кризи в країнах ЄС, основні причини появи нелегальної міграції. Проаналізовано сучасну міграційну політику країн ЄС, заходи, які застосовують держави у боротьбі із нелегальною міграцією, а також наголошено на необхідності вдосконалення сучасної міграційної політики країн ЄС, розробки нових умов та принципів адаптації мігрантів.

Ключові слова: нелегальна міграція, міграційна політика, ЄС, держави-члени ЄС, потік мігрантів.

Abstract. The problem of the modern migration crisis in the EU countries and the main reasons for the emergence of illegal migration are considered. The modern migration policy of the EU countries, the measures applied by the states in the fight against illegal migration has been analyzed, and also the need to improve the modern migration policy of the EU countries, the development of new conditions and principles of adaptation of migrants has been noted.

Keywords: illegal migration, migration policy, EU, EU member states, flow of migrants.